

La nostra antena

No són gaire llunyans aquells dies heroics de la clandestinitat, Hores de fé en el triomf de la pròxima llibertat i redressament de la gran nació francesa.

Hores de joventut, hores d'unió aglutinats per un sol ideal, Llibertat, Amb tot el seu tremp per a poguer capir la greu responsabilitat que tenim en un pròxim avenir triomfal. Posarem tot el seu esforç, la seva vida, per que per mitjà de llur acció immediata formar l'ambient d'asíxia, de confussionisme dins els rengles de l'invasor.

Hores que la història de la França, les gestes de la seva joventut seran escrites amb honor Nacional en les pàgines que guarden els moviments revolucionaris i capdavanters d'aquesta França de tot moment, que sempre na trobat, com avui, l'home que li porta la llibertat, l'honor i la independència, dins els rengles de la seva joventut.

Nosaltres catalans, els de la Pàtria, els de l'exili, guardem simbòlicament els emms catalans per tota la joventut de Catalunya, i que els separen temporament. Els emms que sota la llum del cel, com braços gegants, volen copiar les veus i els neguits dels seus vells catalans que viuen en la seva terra i que mai acceptaran el jou de l'esclavatge ni l'imposició de ningú.

La joventut catalana, i la espanyola, agermanada amb la sang càrrega dels nostres marçs per la França, càrrega per totes les terres d'aquesta màre, avui redimida, i que amorosament ens dona l'abraçada i la besada de la fé, que fins al moment de l'alliberació l'ombra d'aquesta terra de llibertat, els crebuts dels fantasmes de Vichy ens havien negat. Junts hem seguit el nou camí traçat, pels aconeximents triomfals de la guerra, apiastants i definitius de totes les joventuts que formen el bloc compacte i unit de les Nacions Aliades, damunt del monstre sanguinari de les dictadures feixistes hitlerianes.

El mateix que en aquelles hores varen saber coordinar totes les joventuts immortals de la França retrobada; dins els diferents matissos polítics, guerrilles, armades, sabotjadors d'indústria, resistència armada passiva, tot el que podeu fer trontollar l'aparell bèl·lic d'Hitler i la seva col·laboració, va ésser aglutinat per la necessitat i seguretat nacional de cara a l'immediat alliberament de la França, l'únic interès suprem de tots, i amb una sola paraula i fet contudent, UNIO. Unió, força indiscutible i de solucions pràctiques per la seguretat del règim de llibertat que vulgum donar-se els fills que encara viuen dins els perimetres de les nacions oprimides.

La joventut és la única força, que dona l'ambient, la opinió, i fa l'estructura revolucionària dins una nació esclavitzada. El mateix que les joventuts de la França i els seus germans catalans, espanyols, belgues, polonesos, israelites, etc., en els moments de perill i organització del moviment d'alliberació que tots amb les diferents llengües, però amb un sol anhel, una sola estela de mans, una sola i única bandera, la Llibertat i dret humà, es va poder fer aquesta força nomenada la Resistència Nacional Francesa que avui tots els pobles de l'Europa han estructurat i incrementat, que tants bons resultats immediats ha portat a la França en ésser la primera.

Els pobles germans de més enllà de les fronteres, no deuen estar sords a les veus que tots els dies es balancejen damunt d'ella. L'hora d'alliberació de les Nacions oprimides s'atansa, però cal que sigui precipitada per mitjà de les joventuts dins les UNIONS de Resistència i amb un sol

AVUI TINC FRET... per Salvador Perarnau

Avui tinc fret! El fret de l'enyorança que punx ànima endins i s'hi fa etern. L'estiu és mort i, poc a poc s'atansa la grisor freda i crua de l'hivern.

No sé pas res de res. Una boirina em tanca les finestres dels sentits i un fret intens, mordaç com una espina em porta cor endins tots els neguits

No sento pas tan sols el fret de fora — Aquest fret rai que marxa poc a poc — Sento aquell fret de l'ànima que plora aquell fret que no el pot abatre el foc.

Quin gel més dur — Tinc fredes les palpabres i els ulls humits de traspasar horitzons, No tenen ànima, no, les tenebres. Només tenen fredor i angoixa al fons!

La meua terra és lluny i la veig clara com una flor badada al bat del sol i m'arriba de lluny un cant de mare i un plora dolç d'infant dintre el bregol.

I em sento el cor petit com la formiga que va portant el gra de blat madur i l'enyorança és la meua amiga: cada dia ens parlem de tu a tu.

Avui tinc fret! Tinc l'ànima poruga i he perdut l'esma d'anar pels camins; fins sento emveja de la pobre oruga que sap que duu una papellona dins.

I veig en somnis vius com una brasa — somnis silencis que passen poc a poc — l'hort, la finestra i les parets de casa i el somni em porta un grapadet de foc.

I sento l'alcuada de l'esposa que dorm quieta al meu costat, al llit, i si es desperta en vol besar i no gosa. Així que em besa, el somni s'ha esbail.

I sento fret. Sento l'esgarrifança d'aquesta llarga i fonda solitud del jorn que passa i l'altre que s'atansa sense que ens portin res del que hem perdut.

Avui tinc fret! Recordo la infantesa que brilla, al lluny, com un terros de sol, Aquelles hores plenes de dolcesa il de rialles com un picarol.

I veig la meua joventut riallera que l'he deixada lliure i triomfal com el pal vigorós d'una bandera que porta el cor humà per ideal.

I recordo la Pàtria, Catalunya! El nom sagrat que porto cor endins. Que hi fa si un vent funest de tu m'allunya? Jo et grabaré per tots els meus camins.

Tot hom sabrà que soc d'aquesta raça, que planta cara, ardua, contra tot. Que si el mal temps avui l'esquina massa l'arbre sagrat té sempre un nou rebrot.

Que si li resta un bocinet de soca i un poc d'espai per a poder sortir, el nou rebrot esquarterarà la roca i encar setà més alt del que era ahir.

Però, avui tinc fret! I sento febra alhora. Oh sol! Jo et porto el cor sobre la mà! No el sentis, oh sol! No el sentis mon cor que plora? Oh sol! Oh sol! Tu ens besaràs, demà!

Aclaracions

En unes importantíssimes declaracions que el Dr. Aguilera, President de l'U.N.E. a França ha fet al setmanari UNIO, ha afirmat que Gil Robles no pertany ni ha pertenescut al nostre moviment. Que aquest senyor hagi afirmat que aprovava la posició d'U. N. E. no vol pas dir això que nosaltres l'aprovem a ell.

La C.E.D.A. ja fa temps que no existeix com a Partit. El que si col·labora amb nosaltres és el Partit Popular Catòlic, perseguit per Franco, partit que com els republicans, comunistes, socialistes, cenetistes té els millors dels seus homes a les presons i als camps de concentració.

Catalunya necessita l'esforç de tots i cada un lindrà la seva plaça en la tasca de construcció que haurem de realitzar.

DE PARIS

L'Aliança Nacional de Catalunya està constituïda a París pels elements autoritzats que resideixen a la zona nord de França de les organitzacions següents: Esquerra Republicana de Catalunya, Partit Socialista Unificat de C., Acció Catalana, Estat Català, Unió Democràtica de Catalunya i U. G. I.

La Delegació a París del Govern d'Euskadi ha posat a la disposició de l'A.N. de C. els locals necessaris per a les seves secretaries.

Formen part de l'Aliança Nacional de Catalunya a París, entre altres persones, els senyors J. Quero Molares, Nicolau d'Oliver, Tasis, i Marca, J. Termes, Pau Alquier, Rubio i Tuduri, A. Blanxart.

anhel, la Llibertat; però amb una sola ordre revolucionària, i estructurada de manera que els paranyes que les gestapos dels diferents colors i les seves col·laboracions poguïn posar en els camins de les joventuts fossin superats pel coratge i la fé en els destins suprems de la Pàtria que encara és oprimida, Catalans.

J. B. V.

ELS NOSTRES AMICS

Jo vull parlar, des d'aquestes pàgines, dels amics que els refugiats espanyols hem trobat a França. No pas des d'ara que tots volen ésser amics nostres, adhue els carabassos amb potes que ens delataven a la policia de Vichy i que avui s'han tornat d'allò més revolucionaris: pobres senyors! — sinó dels que foren amics en les hores difícils, quan la milícia de Darmand i la Gestapo de Hitler, emprisonaven i assassinaven. Jo vull parlar dels amics que tenen un nom en el món de les lletres i de les ciències, i dels anònims, tots igualment respectables. És un deure d'agraïment, no us sembla?

Per a començar vull traduir-vos una nota que un refugiad, el doctor Serrano, publica en la edició espanyola de *Le Patriote* del divendres 6 d'Octubre.

Diu així el doctor Serrano: «Quan, procedents de Noè, els refugiats espanyols de la 161 companyia ens establirem a Bourg-Saint Bernard, un minyó electricista em digué al cap de pocs dies:

— El senyor Moestier, el marit de la mestressa d'escola, desitja convidar-lo a dinar.

Em feia vergonya presentar-me vestit miserablement, i vaig voler excusar-me. Però el matrimoni Moestier insis-

ti tant que vaig haver d'acceptar.

Era una gent fraternal, tan senzilla, tan culta, que vaig restar admirat de la seva generositat i del seu patriotisme. Des del dia de l'invasió, que treballaven contra l'odi estranger i contra el govern de Vichy. El dinar que em donaren, en aquells temps en que la França encara era rica, fou veritablement esplèndid. Aquell gran patriota volia esborrar les ofenses de que ens feia víctimes el govern de la col·laboració amb una acollida fraternal i generosa que ens fés oblidar la nostra trista condició d'exhotes. Des d'aquell dia vaig dinar cada diumenge a casa dels senyors Moestier, moltes vegades acompanyats d'altres espanyols, sempre rebuts amb idèntica hospitalitat. Pocs foren els refugiats que no s'assegueren a aquella taula.

Això, però, no és tot. El senyor Moestier repartí totes les mantes i llençols que tenia a casa entre les famílies espanyoles més o menys necessitades. Cada nit, furtivament, trucava a les cases dels refugiats més pobres i els deixava cistelles amb menjar o diners dintre un envolop. Si naixia un infant, la família trobava a la porta una gran

panera amb róbota per al nadó. Aquesta solidaritat, aquesta generositat motivaren l'expulsió del senyor Moestier. Si aquesta família ha caigut víctima del seu amor envers la França, el Govern de la República Espanyola li patejarà un dia l'agraïment de la nostra Pàtria. Temo, però, que hagi mort per la França. Els homes com el senyor Moestier difícilment ixen indemnes de la lluita que ha sostingut França per la seva alliberació. No he mantingut correspondència amb ell per no perjudicar-lo. Sinó, una abraçada dels espanyols de la 161 companyia. Si ha mort per França les nostres llagrimetes més sentides.»

Així l'heix la seva nota el doctor Serrano, nota que jo he llegit amb una emoció profunda. No he tingut el goig, no he tingut l'honor de conèixer aquest senyor Moestier del qual ens parla el doctor Serrano. Pel que ha fet, però, per als meus germans refugiats, desitgem que visqui car amb la seva gran bondat, que és la suprema bellesa, els homes com el senyor Moestier han salvat l'honor de la França, que els col·laboracionistes arrossegaven pel llot.

QUIRZE de BESORA.

CONTESTEM...

Llegim a *Poc Nou*, un periòdic que es publica a Tolosa del Llenguadoc, en el nº 8, corresponent al 28 de Octubre de '944, la nota que reproduïm:

«Hem tingut l'ocasió de parlar amb el Diputat i bon amic nostre Sr. Fontbernat, el qual responent a les nostres preguntes ens ha manifestat que, evidentment, va escriure un article que li fou demanat per un periòdic de Tolosa, parlant del seu amic Jean Cassou. Però que no és cert que ell formi part de la redacció de l'esmentat periòdic, ni que hi tingui res a veure. Nosaltres fem amb gust aquest aclariment per evitar malentesos.»

A nosaltres no ens plau convertir les pàgines d'EL POBLE CATALA en safareig; ni ens plau la polèmica de tipus personal, que considerem

gens seriosa. No provocarem mai aquesta mena de polèmiques, però tampoc volem tolerar-les.

Pocs dies abans de publicar-se el primer número de EL POBLE CATALA, ens trobarem amb el diputat i bon amic nostre senyor Fontbernat al Cafè Fize de la Plaça del Capitole. El diputat i bon amic nostre senyor Fontbernat ens prometé un article, que li agrairèm i li agrairà. Sense demanar-li que consti. Malgrat que no considerem pas deshonrant, ni molt menys, demanar un article.

D'acord amb ell, car tot hom que tingui un xic de sentit comprendrà que aquestes coses no són per obligar a ningú, el diputat i bon amic nostre senyor Fontbernat formà part de la redacció d'EL POBLE CATALA. I així ho deu

creure el diputat i bon amic nostre senyor Fontbernat car, malgrat haver passat cinc o sis setmanes i haver-se publicat tres números no ens ha dit que el seu nom no volia que figurés entre els Srs. redactors. I és ell, és clar, que ens ho ha de dir.

Ens sentim molt honorats de la companyia del diputat i bon amic nostre senyor Fontbernat — companyia oferta per ell graciosament, sense coaccions ni menaces de mort per part nostra — i mentre no ens digui el contrari, seguirem comptant-lo com un company.

Nosaltres fem amb gust aquesta aclaració perquè creiem que Josep Fontbernat és un home correcte i no an litella.

Intencions